

PAULA STERN

SARAH'S

VERTROUWEN

Vertaling Bonella van Beusekom en Ed van Eeden

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 HarperCollins Germany
Oorspronkelijke titel: *Momente der Hoffnung*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Bonella van Beusekom en Ed van Eeden
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: © Lee Avison/Trevillion Images (huis); © rclassenlayouts/Shutterstock (Aken); Finepic® (planten)
Zetwerk: Asterisk*, Amsterdam
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0887 5
ISBN 978 94 027 6291 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Germany GmbH, Hamburg, Duitsland.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Lentekriebels

Aken • Aachen • Oche • Aix-la-Chapelle • Aquae Granni

Heden: maart

De wind was niet langer bijtend koud en waaide op die vroege ochtend zacht door de straten. Hij streelde Corinnes gezicht en speelde met haar krullen, zonder dat ze huiverend de kraag van haar jas moest opslaan. In de ruiten van de huizen weerkaatste de schuinstaande zon, die elke dag meer kracht kreeg, en ook de blauwe hemel, waaraan maar een paar schapenwolkjes te zien waren. De natuur en de mensen kwamen weer uit hun schuilplaats tevoorschijn en schudden de winter van zich af.

Al dagen waren de medewerkers van de stedelijke plantsoendienst keihard aan het werk om duizenden lenteboden te planten. Overal bloeiden driekleurige viooltjes, primula's, narcissen, hoornviooltjes, rode madeliefjes, blauwe vergeet-me-nietjes en veel andere voorjaarsbloemen. De liefdevol aangelegde bloembedden staken met hun felle kleuren af tegen het winterse grijs. Ook de fontein, die eindelijk weer spoot, versterkte Co-

rinnes goede humeur. Het vrolijk ruisende water klonk haar als muziek in de oren – de muziek van haar stad.

Aken was voor haar de mooiste van alle steden. Ze hield van de vele fonteinen en beelden, de architectuur, de Dom, de mensen en de manier van leven. Maar ze hield vooral intens veel van de stad in de lente, dan kreeg alles een bepaalde magie, die hoop en nieuwe energie gaf.

Dit jaar voelde Corinne dat misschien nog sterker, merkte ze het nog bewuster op, omdat ook haar leven in het teken stond van een nieuw begin, niet alleen privé, maar ook zakelijk. Vier weken geleden had ze haar eigen kleine koffiebranderij geopend: Öcher Boontje. Ze had een grandioze start gemaakt en het enthousiasme van de klanten was sindsdien niet afgenomen.

Het was een gewaagde onderneming geweest, maar haar branderij had de vuurdoop doorstaan. Meer nog: haar hoop werd overtroffen. Vanaf de eerste dag had ze met Öcher Boontje veel meer verkocht dan de minimaal benodigde omzet die ze zich ten doel had gesteld. Er viel zo veel te doen dat Corinne het niet alleen afkon en daarom had ze al kort na de opening een hulpkracht aangesteld. Frieda werkte op dit moment op uurbasis in de branderij, maar Corinne had haar gisteren aangeboden om haar contract uit te breiden tot een aanstelling voor halve dagen.

Voor Corinne was de jonge medewerkster een zegen. Ze hoopte dat Frieda op het aanbod zou ingaan, dan had ze zelf meer vrijheid en zat ze niet zo vast aan haar winkeltijden. De branderij leverde in elk geval genoeg op om een personeelslid in dienst te nemen, dat was in die korte tijd al duidelijk geworden.

Qua werk had Corinne daardoor nu al, zo kort nadat ze zich als zelfstandig ondernemer had gevestigd, een stabiele basis. Als slagroom op haar koffie kwam daar nog bij dat ze sinds een paar maanden verliefd was en net was ingetrokken bij haar vriend Noah – die eveneens een eigen koffiebranderij had.

Van zijn vrijgezellenflat boven de zaak hadden ze een knus nestje ge-

maakt en ze genoten van elke seconde die ze er konden doorbrengen. Maar ondanks al hun verliefdheid waren ze zich er allebei van bewust dat de net veertig vierkante meter wel gezellig was, maar op den duur echt te krap zou zijn.

Sinds Corinne bij Noah was komen wonen, bestudeerden ze daarom elke ochtend tijdens een kopje koffie samen de onroerendgoedadvertenties. Ze wisten precies wat ze wilden. De nieuwe woning moest groot genoeg zijn om ook hun kantoortjes te kunnen huisvesten en moest in de binnenstad liggen, zodat ze allebei lopend naar hun werk konden. Jammer genoeg was er op de verhitte woningmarkt niets te vinden dat daar maar een beetje in de buurt kwam en ook zoeken via hun netwerk had nog niets opgeleverd.

Voor Corinne was dat een soort *déjà vu*, want het was nog niet zo lang geleden dat ze intensief gezocht had naar een geschikte ruimte voor haar branderij en op het punt had gestaan om de hoop op te geven. Maar net als de zoektocht naar winkelruimte, zou ook die naar woonruimte vroeg of laat succesvol zijn. Ergens wachtte beslist de perfecte woning op hen, daar was Corinne vast van overtuigd.

Haar gedachten dwaalden naar Noah. Ze had nog maar tien minuten geleden afscheid van hem genomen, maar ze miste hem nu al. Goed dat het maar een paar uur duurde voordat ze elkaar weer zouden zien. Ze hadden in café Emotion afgesproken voor de lunch. Met Susan, de eigenaresse van het tentje, waren ze allebei bevriend; zij was degene die hen eigenlijk had gekoppeld, want zij had Corinne op Noah geattendeerd. Hij leverde exquisite koffiesoorten aan Susan en zijn uitgelezen assortiment had Corinne enthousiast gemaakt. Maar dat was nog niet genoeg geweest. Susan, die in Engeland geboren was, had in haar amusante mix van Duits en Engels net zolang gedweept met het 'lovely suikerklontje' tot Corinne er niet meer omheen had gekund en kennis had moeten maken met de man van wie Susan zo verrukt van was.

Kort daarna had ze hem in zijn branderij opgezocht. Aanvankelijk alleen maar om haar nieuwsgierigheid te bevredigen.

Het leek nog pas gisteren dat ze voor de winkel van Noah had gestaan en een eerste blik door de etalage geworpen had voordat ze naar binnen was gegaan. Tijdens die eerste ontmoeting was al heel snel duidelijk geworden dat ze niet alleen hun passie voor goede koffie deelden, maar elkaar ook meteen erg graag mochten. Susan had met haar beschrijvingen echt niet overdreven. Noah was inderdaad een suikerklontje, ook al zou dat woord nooit bij Corinne zijn opgekomen; zij zou misschien gezegd hebben dat hij een lekker ding was. En hij had charme en een warme persoonlijkheid, dat had ze vanaf de eerste seconde gevoeld.

Noah bezat zijn kleine koffiebranderij al een paar jaar en had veel ervaring met voorzichtig branden en exquisite koffiesoorten. Hij kende koffieboeren over de hele wereld en lette goed op de teeltomstandigheden ter plekke. Zo vaak hij kon, reisde hij ook naar de teeltgebieden om de mensen daar te leren kennen en zich ervan te overtuigen dat het goed ging met iedereen. Bovendien was hij heel genereus. Jaloezie en competitiegeest waren hem volkomen vreemd. Dat was ook de reden waarom Corinne al vrij snel na hun kennismaking al haar moed bij elkaar had geraapt. Ze was naar hem toe gegaan en had hem gevraagd haar alles te leren over het runnen van een kleine branderij en het behoedzaam branden van koffie.

Als Ahrensberg was ze weliswaar opgegroeid met koffie en had ze zich vanaf haar jeugd met dat onderwerp beziggehouden, maar ze kende alleen de grote branderij van haar eigen familie, die grote partijen produceerde voor commerciële afnemers. Hoewel Corinne op de hoogte was van de kunst van het langzame branden, niet in de laatste plaats omdat haar grootvader haar daar vaak over had verteld, ontbrak het haar aan de taalkennis toen ze had besloten haar eigen koffiebranderij te openen. Met haar studie bedrijfseconomie had ze weliswaar een goede theoretische basis om een eigen bedrijf op te richten, maar in de praktijk kon ze best wat ondersteuning gebruiken.

Al met al waren de omstandigheden niet erg eenvoudig voor haar ge-

weest. Om haar eigen weg te kunnen gaan, had ze zich een tijdje tegen haar familie moeten keren, een beslissing die haar niet licht was gevallen.

Corinne behoorde tot de koffiedynastie Ahrensberg. De grote branderij Ahrensberg Koffie was al generaties in het bezit van de familie en al decennia marktleider in Duitsland. Ze had het gespreide bedje verlaten om een onzekere toekomst tegemoet te gaan.

Haar gedachten werden onderbroken doordat haar mobieltje overging. Ze keek even op het scherm en nam het telefoontje aan. ‘Goedemorgen, Alexander. Was is er? Heb je goede koffie nodig?’

Ze lachte en haar broer ging er meteen op in. Het gaf Corinne een gevoel van geluk dat ze hem zo lekker kon pesten. De tijd dat ze elkaar amper konden zien zonder ruzie te maken lag achter hen.

‘Tja, Krullenkop, ik denk dat het eerder het tegenovergestelde is. Ik heb goede koffie voor jou,’ antwoordde Alexander schertsend. Maar voordat ze kon doorgaan met dollen, werd hij zakelijk. ‘Nee, serieus, zusje, gisteren is er een levering van Fernando bij ons aangekomen en jouw vijf zakken met de hand geogste arabica waren er ook bij. Wil je ze zelf afhalen of zal ik Kurt vragen om ze bij je langs te komen brengen? Ik weet zeker dat hij dat met alle plezier doet.’

De conciërge van Ahrensberg Koffie was een handige man, die Corinne in zijn hart gesloten had. Hij was altijd blij als hij haar kon helpen – daar was sinds haar vertrek uit het familiebedrijf niets aan veranderd. Het personeel was de dochter des huizes nog steeds goedgezind. Veel medewerkers kende ze al van kinds af aan en ze had er altijd voor gezorgd dat ze een goede relatie met hen had. Dat wierp nu zijn vruchten af.

‘Als Kurt dat zou willen doen, zou ik hem heel dankbaar zijn. Ik heb het zo druk dat ik mijn werk bijna niet afkrijg. Is alles goed gegaan? Heeft Fernando twee facturen gestuurd?’ vroeg ze.

De procedure verliep nog niet gladjes, dit was nog maar de tweede levering die Corinne op deze manier ontving. De eerste keer had Fernando alles bij Ahrensberg Koffie in rekening gebracht, wat tot veel boekhoud-

kundige poespas had geleid. Het was belangrijk om de bedrijven zuiver van elkaar te scheiden, zodat het niet tot problemen zou leiden als een van de ondernemingen een keer een belastingcontrole kreeg.

‘Maak je geen zorgen, alles is prima. De factuur ligt op mijn bureau. We zien elkaar binnenkort wel, dan geef ik je hem. Maar nu iets anders. Ben je deze week al bij papa en mama geweest? Ik wilde er gisteren naartoe, maar dat is toch niet gelukt.’

‘Nee, ik ben er niet geweest, maar ik wil er de komende dagen in elk geval langs. Gisteren heb ik met mama gebeld. Alles gaat goed. Papa kan nog niet zelf overeind komen, maar hij weet zijn mondje wel te roeren en drijft de verpleegkundigen tot wanhoop. Maar je weet hoe mama is, die laat zich door papa niet snel uit het veld slaan. Ze is blij dat het weer zo goed met hem gaat.’

Bijna precies een halfjaar geleden had hun vader, de Koffiebaron, een beroerte gehad. Daarna was hij een tijdje in een kunstmatig coma gebracht, zodat hij zo goed mogelijk kon herstellen. Corinne en Alexander hadden toen samen de leiding over Ahrensberg Koffie op zich genomen, of dat in ieder geval een paar weken geprobeerd. Maar vanaf het begin was er veel ruzie geweest. Alexander had Corinne niet als gelijkwaardige partner beschouwd. Hij had al haar voorstellen en ideeën fel van de hand gewezen en had haar bij belangrijke beslissingen telkens weer gepasseerd. Ze hadden verhitte discussies gevoerd, maar hoe graag Corinne het ook had gewild, ze hadden geen gemeenschappelijke basis kunnen vinden. Hun ideeën over de bedrijfsvoering en de bedrijfsdoelen lagen te ver uit elkaar. Voor Alexander was Ahrensberg Koffie in eerste instantie een commerciële onderneming, koffie was voor hem een handelsproduct. Het ging hem erom zo goedkoop mogelijk in te kopen en te produceren, en met zoveel mogelijk winst door te verkopen. De koffie moest een breed publiek aanspreken en betaalbaar zijn. Voor Corinne stond niet de winst op de eerste plaats, maar de koffie en de mensen. Ze wilde de best mogelijke kwaliteit, ook als de winstmarge daardoor wat kleiner werd. Voor Alexander waren

haar ideeën wereldvreemde dromen geweest, niet verenigbaar met het leiden van een grote onderneming. Een machtsstrijd, die Corinne absoluut niet had gewild, was daarom onvermijdelijk geweest.

En om die reden had Corinne besloten haar eigen weg te gaan. Ze had haar plek in de directie opgegeven en haar eigen kleine branderij geopend, waar ze helemaal volgens haar eigen ideeën en principes aan de gang kon. Haar broer leidde nu het familiebedrijf alleen en deed dat goed.

Vlak voor de kerst was de Koffiebaron eindelijk bijgekomen uit zijn coma en hadden ze een mogelijkheid gevonden om hem thuis verder te verplegen. Dat hij intussen weer in staat was om met zijn verzorgers te ruziën, luchtte Corinne erg op. Het gaf aan dat hij op de goede weg was.

‘Dat is fantastisch!’ Corinne hoorde Alexander opgelucht ademen. ‘Ik ben heel blij dat het zich zo ontwikkelt. Na alles wat de artsen gezegd hebben, is dat bijna een wonder.’

Hij klonk onzeker. Corinne had meteen door wat hem bezighield. Natuurlijk was hij net zo gelukkig als zij dat het beter ging met hun vader, maar het verontrustte hem waarschijnlijk ook.

‘We zijn allemaal blij, Alexander. Maak je geen zorgen. Zodra papa sterk genoeg is, confronteren we hem met de waarheid. Dan zal hij sputteren, maar hij zal het accepteren. Mama en ik zullen je bijstaan, met z’n drieën weten we hem wel te vermurwen. Het moet wel heel raar lopen als dat niet lukt!’

‘Jouw woord tegen dat van de Koffiebaron,’ zei Alexander zuchtend. ‘Hoe het ook afloopt, Corinne, ik ben je dankbaar. Zoals het nu gaat, is het goed.’ Alexanders stem klonk dof, Corinne hoorde dat het onderwerp hem erg aangreep. Het duurde maar even, daarna schraapte hij zijn keel en had hij zichzelf weer onder controle. ‘Zo, ik moet weer aan de gang. Bij ons wordt namelijk echt gewerkt, niet alleen met koffiebonen gespeeld, zoals bij een bepaald Boontje, weet je?’

‘Pas jij maar op dat je niet te hard snurkt tijdens het werken,’ pareerde Corinne hem goedgemutst. Voordat Alexander een antwoord kon beden-

ken, zei ze: ‘Dag, broertje van me. Doe Thomas de groeten. Tot gauw. En bedankt!’

Ze verbrak de verbinding en deed haar mobieltje weer in haar jaszak. Het was fijn dat ze weer grapjes kon maken met haar geweldige broer, dat ze weer nauw contact met hem had, hem ook echt kon bereiken en niet op een ondoordringbare muur stuitte. Nog maar een paar weken geleden was Alexander tegenover haar een volkomen ander mens geweest, afwijzend en ontoegankelijk. De ruzies over wat er met het bedrijf moest gebeuren, waren ook ontstaan doordat Alexander zich had afgesloten voor zichzelf en zijn gevoelens. Zo groot was zijn angst geweest dat zijn levensgeheim zou worden ontdekt.

Alexander was homo. Hij had een relatie met Thomas Feldmann, het hoofd marketing van Ahrensberg Koffie, en was ontzettend bang geweest om uit de kast te komen. Alexander had gevreesd dat hij door zijn bekentenis alles zou verliezen: zowel zijn positie in het familiebedrijf als zijn familie.

Maar dat dubbelleven had zijn geluk in de weg gestaan. Hij had zich daardoor afgekeerd van zijn familieleden, hen uit zijn leven geweerd en niet toegelaten tot zijn geluk, en hij was steeds eenzamer geworden. Toen Corinne uiterst gemotiveerd en vol plannen voor verandering het bedrijf was binnengekomen, had hij zijn frustratie op haar afgereageerd. Pas nadat ze op een dag briesend van woede zijn kantoor was binnengestormd en per ongeluk achter het geheim was gekomen, hadden broer en zus zich eindelijk verzoend.

Corinne had haar broer laten zien dat zijn familie achter hem stond en dat zij en ook hun moeder alleen maar wilden dat hij gelukkig was, bij wie of waar dat geluk ook lag.

Tot op heden wist de conservatieve Koffiebaron er echter niets van dat Alexander van een man hield en met hem samenwoonde. Waarschijnlijk zou hij dat nieuws ook niet zo ontspannen opnemen als Corinne en haar moeder. Het komende gesprek met hun vader verontrustte haar broer erg.

Corinne kon Alexander goed begrijpen, want het zou niet makkelijk worden. Hun vader was helaas een conservatieve, eigenwijze man. Voor homo's en lesbiennes had hij totaal geen begrip, die houding was ook door zijn ziekte vast niet veranderd. Corinne herinnerde zich nog heel wat botte uitspraken. Ooit had hij tijdens het ontbijt een bord gebroken doordat hij woedend met zijn vuist op de tafel had geslagen. De oorzaak van zijn woede was een paginagroot krantenartikel over de Love Parade geweest. Toen Corinne zich die scène ineens herinnerde, kwamen er nog meer beelden bij haar op. Alexander was die ochtend heel bleek geweest. Haar moeder had zelfs aan zijn voorhoofd gevoeld, omdat ze dacht dat hij ziek was. Hij had zich vast ellendig gevoeld. Door die herinnering werd het Corinne ineens nog veel duidelijker hoe ongelooflijk eenzaam en angstig Alexander al die jaren geweest moest zijn.

Maar nu stonden ze aan dezelfde kant en samen zouden ze dit voor elkaar krijgen – dat waren voor haar niet zomaar woorden geweest. Ze geloofde echt dat alles goed zou komen. Met hun drieën zouden ze de Koffiebaron het hoofd bieden. Als ze Noah en Thomas ook nog meerekende, waren ze zelfs met hun vijven.

Het zou niet nog een keer gebeuren dat ze haar broer verloor, dat stond voor Corinne vast. Ze zou niet toelaten dat er ooit weer iets tussen hen in kwam te staan. Daarvoor genoot ze te veel van het liefdevolle samenzijn in hun gezin en van de positieve manier waarop ze zakelijk met elkaar omgingen.

En ook met Noah liep alles gesmeerd, niet alleen privé, ook zakelijk. Precies zoals hij had voorspeld, kwamen ze met hun branderijen niet in elkaars vaarwater. Corinnes winkel lag vlak bij de Dom en die van Noah bij de Marschierstor. Beide branderijen hadden hun eigen klantenkring en dat functioneerde prima.

De ontwikkelingen van de afgelopen maanden kwamen Corinne nog steeds voor als een wonder. Soms moest ze zichzelf in haar arm knijpen om zeker te weten dat ze het allemaal echt meemaakte.

Nog maar een halfjaar geleden had ze niet kunnen dromen dat haar leven binnen een paar maanden zo'n gelukkige wending zou kunnen nemen – en niet alleen wat de liefde betrof. Elke dag opnieuw voelde ze dat ze haar eigen weg had gevonden en dat ze, ook al trad ze niet in de voetsporen van haar vader, toch de erfenis van haar familie trouw bleef. Die kleine branderij was haar ware bestemming.

Corinne was weer op de plek waar haar grootvader na de Tweede Wereldoorlog was begonnen, heel dicht bij de koffie en de klanten. Ze was ervan overtuigd dat haar grootvader heel tevreden zou zijn geweest als hij dit had mogen meemaken. Als er een hemel bestond, dan zat hij nu vast ergens op een wolk en volgde hij de weg van zijn kleinkind met plezier.

Corinne was vastbesloten haar geluk vast te houden.

De lente deed zijn naam alle eer aan, alles leek te groeien en zich prima te ontwikkelen. Zo veel geluk en levenslust, waar ze maar keek, wat kon er nog misgaan?

Opgewekt liep Corinne door de binnenstad. Het liefst zou ze dansend de hele wereld hebben omarmd. Een groepje scholieren met zware rugtassen liep kletsend en lachend voor haar uit naar de school aan de Fischmarkt. Een van de jongens liet de anderen zichtbaar trots zijn wijsvinger zien, met een dik verband eromheen.

‘Vijf hechtingen!’ verkondigde hij. ‘En ik heb gewoon gekeken.’

Een echte held, dacht Corinne gnuivend. Ze had er veel plezier in om de jongens te observeren. Wat waren ze naïef en nieuwsgierig naar alles wat de wereld hun te bieden had. En toch school er onmiskenbaar iets serieus in hun manier van doen.

‘Deed het veel pijn?’ vroeg een van zijn vrienden. Hij slikte. Alleen al bij de gedachte dat hijzelf gehecht zou moeten worden, trok hij wit weg.

De held sloeg zich op de borst. ‘Heel veel pijn!’ antwoordde hij vurig.

Ze knikten allemaal, onder de indruk van zo veel moed – ze hadden er geen woorden voor. De held met zijn verbonden vinger leek tevreden over het effect dat hij met zijn verhaal had gesorteerd. Na een moment

van respectvol zwijgen, gingen de jongens over op een ander onderwerp. Nu hadden ze het over een ophanden zijnde wiskundetoets en over het huiswerk. Bij de Jesuitenstraße sloegen ze af en verdwenen uit Corinnes blikveld.

Uit een van de huizen zweefde de geur van vers gezette koffie naar Corinne toe en terwijl ze erlangs liep, hief ze snuivend haar neus. Hoewel ze de geur van koffie dag in, dag uit om zich heen had, kon ze er geen genoeg van krijgen. Meteen ging er een warm gevoel door haar heen. *Koffie verwarmt de ziel*, die spreuk stond op een van de kaarten die ze in haar winkel verkocht. Maar het was veel meer dan alleen een spreuk, want zo ervoer Corinne dat precies. Koffie betekende geluk voor haar.

Haar mobieltje begon luid te piepen. Corinne haalde het uit haar jaszak en las het bericht, terwijl ze langzaam verder slenterde. Noah wilde weten of ze al in het Boontje aangekomen was. Hij wenste haar een succesvolle ochtend en stuurde haar een zoen.

Nu bleef ze even staan om hem te antwoorden. Glimlachend stuurde ze hem duizend zoenen en ze genoot van het warme gevoel dat hij van haar hield.

Het was zo fijn met Noah. Ze had nog nooit een vriend gehad die zo liefdevol en attent was. Maar dat kon natuurlijk ook komen doordat de herinneringen aan haar vroegere ervaringen in het licht van Noahs liefde verbleekten.

Door een blik op haar horloge schrikte Corinne op uit haar dagdromen. Door al die lentemijmeringen was ze aan de late kant. Ze kon zich beter haasten.

De winkelbel ging toen Corinne de deur naar haar winkelruimte openduwde. Zoals altijd viel haar blik bij het binnengaan als eerste op de spreuk die in grote krulletters boven haar werktafel prijkte en veel meer voor haar betekende dan gewoon een paar vriendelijke woorden. Dit was Corinnes levensmotto.

Met liefde en koffie komt alles goed!

Ze glimlachte. Ja, die twee dingen had ze in overvloed in haar leven: liefde en koffie. Alles was goed.

‘Goedemorgen!’ zei ze vrolijk tegen de lege, nog donkere ruimte. Ze liep door de winkel naar haar kleine achterkamertje. Allereerst deed ze alle lampen aan, zodat de winkel er van buitenaf gezien ook uitnodigend uitzag. Daarna trok ze haar jas uit, deed haar donkere krullen in een keurige paardenstaart en deed het bruine schort om, dat op een haakje op haar wachtte. Op het bovenstuk stonden haar bedrijfslogo en de naam van haar branderij. *Corporate identity*, dacht ze glimlachend.

Voor de perfecte en uniforme presentatie van haar branderij was in eerste instantie haar beste vriend Sebastian verantwoordelijk. Hij had al een website voor haar bedrijf gebouwd toen Corinne alleen nog maar een plan had om zelfstandig aan de slag te gaan. Wat een geluk dat ze zo’n vriend als Sebastian had. In het begin waren er wat kleine wrijvingen tussen hem en Noah geweest, maar inmiddels was de lucht geklaard. Noah was haar levenspartner en Sebastian was haar beste vriend, en nu ook de gezamenlijke vriend van haar en Noah.

Sinds Corinne haar Öcher Boontje had geopend, was ze dag in, dag uit minstens een uur voordat de winkel opening aanwezig. Dat rustige uur op de vroege ochtend was voor haar een geliefd ritueel geworden. Dan vulde ze de schappen, nam ze haar mailtjes door, deed ze de bestellingen of dronk ze in alle rust alleen een kopje koffie, op haar gemak.

Maar vandaag moest de kop koffie wachten. Corinne wilde de vers gebrande partij sorteren op de sorteertafel en voorbereiden om te worden verpakt, voordat ze straks de deur opendeed en de eerste klanten begroette. Als ze klanten moest bedienen, bleef daarvoor geen tijd over, en Frieda kwam pas ’s middags.

Voortvarend ging ze aan het werk, ze kiepte de vers gebrande bonen in de grote trechter op haar sorteertafel en nam plaats op de kruk die al

klaarstond. Met inmiddels geofende handbewegingen bediende ze de hendel en liet telkens slechts een kleine hoeveelheid bonen op het tafelblad glijden.

Geconcentreerd en licht naar voren gebogen zat ze daar. Ze hield van dit karweitje, het had voor haar iets meditatiefs. Terwijl haar blik over de bonen flitste en alles in de gaten hield, zat ze er helemaal in. Ze scande boon voor boon en lette op zelfs de kleinste ongerechtigheden. Ontdekte ze iets, dan vloog haar vinger ernaartoe en schoof die het storende element bliksemsnel opzij. Telkens als ze een bepaalde hoeveelheid had gecontroleerd, veegde ze de bonen met haar linkerhand vlug over de rand van de tafel, zo in de koffiezak die ze daar had neergezet. Bijna tegelijkertijd bediende ze met haar rechterhand de hendel om de volgende lading koffie op de tafel te laten glijden. Daarna begon het spel van voren af aan.

Vanzelfsprekend was de koffie al voorgesorteerd, maar een eindcontrole was onontkoombaar. Vaak zaten er tussen de koffiebonen steentjes of ook wel stukjes metaal, die er misschien tijdens het verpakken in gekomen waren, maar die Corinnes klanten niet in hun koffie mochten aantreffen.

Tegelijkertijd wierp de kersverse koffiebrandster bij die gelegenheid ook altijd nog een keer een kritische blik op haar werk. Waren alle bonen gelijkmatig gebrand, hadden ze de juiste kleur en glommen ze niet te erg? Ze keek of de bonen niet aangetast waren door insecten en lette erop dat ze liefst nog helemaal heel waren. Als een teler een paar keer koffie had geleverd die niet voldeed aan haar eisen, dan volgde er een gesprek. Gebeurde het daarna nog een keer, dan vloog hij van haar leverancierslijst. Theoretisch, in elk geval, want Corinne was tot dusverre heel tevreden over haar koffieleveranciers en had geen reden tot klagen.

Wat zou haar grootvader ervan zeggen als hij zijn kleindochter zo bezig zou zien? Waarschijnlijk zou hij heel tevreden knikken en brommen: 'Alles is ergens goed voor.' Corinne vermoedde dat hij haar als kind zo vaak mee had genomen naar het bedrijf omdat hij had gehoopt op precies wat

er nu was gebeurd. Hij had daarmee het fundament gelegd voor Corinnes passie voor koffie.

Een paar maanden geleden had Corinne op de zolder van Ahrensberg Koffie niet alleen de oude brander van haar grootvader ontdekt, die inmiddels het hoofdbestanddeel van haar bedrijfje vormde, maar ook persoonlijke documenten en een dagboek. Sindsdien las ze telkens weer in de aantekeningen die haar grootvader haar had nagelaten. Ze verheugde zich er al op dat ze er snel weer in zou bladeren.

De verhalen en gedachten die Eberhard Ahrensberg had opgeschreven, waren alleen geen licht verteerbare kost. Haar grootvader had de oorlog meegemaakt, was in Amerikaanse krijgsgevangenschap geraakt, was familieleden en vrienden kwijtgeraakt en – dat was nog wel het ergste – had strijd geleverd met zijn eigen vader, die een overtuigd nazi geweest was.

In dat dagboek vol aantekeningen was Corinne ook Sarah Rosenbaum tegengekomen en ze had contact met haar opgenomen. Tijdens de oorlog had Corinnes overgrootvader Sarahs familie laten arresteren en had haar grootvader tevergeefs geprobeerd hen te redden. Het was een naar verleden, waar Corinnes grootvader tijdens zijn verdere leven erg onder gebukt was gegaan. Hij had een schuld megedragen, die veroorzaakt was door zijn vader, omdat deze het regime trouw had gesteund. Sinds Corinne met behulp van de aantekeningen van haar grootvader kennismaakte met haar eigen familiegeschiedenis, was ze zich nog meer bewust geworden van haar verantwoordelijkheid om een goed mens te zijn. Het verleden mocht zich niet herhalen. Nooit meer.

Uit de aarzelende poging om door middel van een brief contact te leggen met Sarah was een warme relatie ontstaan. Soms kon Corinne haast niet geloven dat Sarah Rosenbaum al over de tachtig was. Ze had zo'n jonge geest. Tegelijkertijd had ze natuurlijk ook een schat aan levenservaring en een heel eigen kijk op de wereld.

Corinne nam zich voor Sarah snel weer een brief te schrijven. De oude dame woonde in Zwitserland en ze voelden een hartelijke verbonden-

heid, ook al hadden ze nog niet persoonlijk kennisgemaakt. Dat wilde Corinne snel inhalen.

In gedachten verzonken schoof Corinne de volgende partij bonen in de klaarstaande zak en haalde de hendel aan de trechter over. Er kwam alleen niets meer uit: ze was klaar. En het werd de hoogste tijd om de deur open te doen.

Ze knoopte de zak dicht en bracht hem naar achteren, naar haar werk-kamer. Vanmiddag als Frieda de verkoop deed, kon Corinne in alle rust de koffie in zakjes verpakken en etiketteren.

Toen ze naar de winkeldeur liep, ging haar mobieltje. Het was haar moeder. Dat was ongebruikelijk. Corinne nam snel op. Haar hartslag schoot omhoog, alsof ze net een sprintje had getrokken.

‘Goedemorgen, Mama. Alles oké? Is er iets met papa?’